

Món Nợ Không Thể Trả

GS Trần Đình Ngọc

Thưa anh Bùi Tín,

Sau đây là những gì tôi suy nghĩ sau khi đọc bài: “Lời xin lỗi chân thành, món nợ 35 năm đến hồi phải trả” của anh.

Trước hết, tôi phải nói với anh điều này. Vài người bạn già (cỡ anh với tôi) bảo tôi khi tôi do dự nửa muốn nửa không viết bài này, rằng Bùi Tín đã đi theo Hồ chí Minh rất lâu, gần suốt cuộc đời, đã được thăng đến Thượng Tá, Phó Tổng biên tập báo Quân đội Nhân dân, được tin nhiệm cho ra ngoại quốc làm một kẻ trá hàng (ý kiến của họ) hòng giúp đảng CS Việt nhiều chuyện quan trọng. Thân phụ anh Bùi Tín là ông quan Thượng Thư Bộ Lại Bùi bằng Đoàn khi xưa hết lòng với Pháp thực dân từng báo cáo cho Pháp giết cơ man là người chống Pháp giành Độc lập cho Việt Nam, rồi cộng tác với Hồ, nếu Hồ giết Phạm Quỳnh (cùng con cả là Phạm Giao, để Trần huy Liệu cướp vợ Phạm Giao, chơi chán đưa ra Hà Nội giao cho Hồ vì Hồ rất thích chị hoa khôi Đồng Khánh này); giết Ngô đình Khôi (và con trưởng), thì không cách chi Hồ dung thứ Bùi bằng Đoàn, một Việt gian cỡ bự. Nếu Hồ làm phước, lại cho Bùi làm hai nhiệm kỳ Chủ tịch Quốc Hội của CS Việt gian thì chắc là phải có dấu hỏi đặt ở ngay sau. Những vụ này, anh và nhiều người khác rành hơn tôi vì khi HCM cướp công toàn dân ngày Tổng khởi nghĩa 19-8-1945, tôi mới 13 tuổi đầu. Nhờ bố tôi soi sáng cho tôi biết từ ngày ấy nếu không tôi cũng ân hận ngàn đời vì đi theo HCM buôn dân bán nước.

Với cái cốt lõi của anh như thế, người Quốc gia trông mong gì sự hồi tâm phản tỉnh của Bùi Tín để mà thảo luận? Ở đây tôi không muốn nêu lại những gì anh đã viết trong mấy cuốn sách vô giá trị, viết theo cảm tính của anh như Mặt thật, Hoa xuyên tuyết, Mây mù thế kỷ (mà tôi chưa đọc, chỉ coi vài trích đoạn trên báo, Net) một mặt anh khinh bỉ Quân lực Việt Nam Cộng hòa và chính quyền Vi dân, từ Dân, do Dân hoàn toàn Dân chủ, Tự Do của miền Nam, nhất là Tổng Thống Ngô đình Diệm, một lãnh tụ Quốc gia yêu nước thương dân khác hẳn cáo Hồ mà anh vẫn đội lên đầu mà không vạch ra những sai lầm chết người, những tàn ác dã man giết cả thầy 10 triệu đồng bào Việt, máu chảy thành sông, xương chất cao như núi Ba Vì của giặc Hồ, hàng triệu người thân của nạn nhân còn sống nhưng cũng như đã chết, hàng núi của cải, tài sản vừa bị thiêu rụi trong chiến tranh do giặc Hồ gây ra, vừa bị bóc lột chiếm đoạt ngang nhiên do cán bộ tham nhũng, độc ác của giặc Hồ lấy cớ là “giải phóng” và “cách mạng” lột hết của Nhân dân chỉ còn cái khổ, đến nỗi ai nhìn vào xã hội VN ngày nay cũng đau xót, dù là người ngoại quốc không chút máu mủ với dân tộc Việt Nam.

Nhưng tôi nghĩ chúng ta, những người Việt Nam sinh trưởng trên giải đất hình chữ S, có quyền đồng đều, tôi xin nhắc lại là đồng đều, trên mảnh đất ông cha chúng ta đã bao đời đổ xương máu, mồ hôi lập nên, chúng ta không nói ra những sai quấy, bạo hành của nhóm người cầm quyền - cả đôi bên - thì ai nói đây? Và tại sao chúng ta phải tránh né? Nếu chúng ta không nói ra những sự thật lịch sử thì chỉ năm, mười năm sau con cháu chúng ta sẽ không còn biết đâu là sự thật lịch sử nữa.

Thêm vào đó, người CS chuyên môn sửa lịch sử theo ý họ, họ bắt kể sự di hại thế nào nhưng phải làm sao “thần thánh hóa” những gì thuộc về họ và “tội tệt hóa” những gì của đối phương. Chắc anh không lạ khi xưa cán bộ CS tuyên truyền ở miền Bắc: Tàu bay của Mỹ là tàu bay giấy, xe tăng bằng cạc-tông. Mất mùa là tại thiên tai. Được mùa là tại thiên tài đảng ta v.v...Sơ qua thế đủ biết người CS nghĩ và làm như thế nào.

Nhưng thế giới ngày nay, mọi người rất ghét sự trí trá, gian dối, bịp lừa. Một đứa trẻ ở Âu châu hay ở Hoa Kỳ đã bị cho là nói dối thì không đứa trẻ nào chơi với nó nữa. Thầy cô khinh nó và cha mẹ anh chị em nó cũng khinh nó. Đứa trẻ sẽ cô độc do chính sự gian dối của nó gây ra. Ngược lại, những đứa trẻ thành thực không nói dối là những đứa trẻ ai cũng yêu mến, ai cũng tin tưởng, chúng nói cái chi là người ta tin ngay. Tôi xin anh, với lương tâm một nhà báo, anh đừng nên phát ngôn điều gì mà lương tâm anh thấy xấu hổ. Anh viết rằng dù thế nào ông Hồ chí Minh cũng là một anh hùng dân tộc đã giải phóng dân tộc khỏi ách đô hộ của ngoại bang. Xin anh trả lời cho tôi những câu hỏi sau đây:

1. Nước Việt Nam có cần một cuộc chiến tranh tiêu thổ và ý thức hệ mà HCM gây ra không? Một cuộc chiến tranh, trước sau chết 10 triệu người!

Theo tài liệu trong các Thư viện quốc tế, các nước châu Á Thái bình dương, sau thế chiến II, không phải chiến tranh mà giành được độc lập, tự chủ:

- Malaysia không phải đánh nhau, chính phủ Anh trả độc lập cho nước này năm 1957.
- Phi luật Tân, Hoa Kỳ trả độc lập năm 1946.
- Syria và Liban, do Pháp trả độc lập năm 1946.
- VN, Ai lao và Cao miên do Pháp trả độc lập bằng Sắc lệnh của Tổng thống Pháp Vincent Auriole năm 1949 tức chỉ hơn 2 năm sau khi Hồ Chí Minh (HCM) tuyên chiến với Pháp ngày 19-12-1946. Cuộc chiến 1945-1954 gây thương vong cho cả triệu nhân mạng đôi bên Pháp và Việt Minh mà lẽ ra tránh được.
- Hai nước Ấn và Pakistan do Anh trả độc lập năm 1947.
- Miến (Myanmar) , Sri Lanka, Palestine, 3 nước này đều thuộc Anh đô hộ và Anh đã trả độc lập năm 1948.
- Indonesia do Hà lan trả độc lập năm 1949.
- Nhiều nước ở châu Phi, Mỹ latin cũng đều như vậy, họ được độc lập mà **không tốn một giọt máu, một viên đạn, trong khi VN chết trước sau 10 triệu người (4 cuộc chiến), tài sản nhân dân mồ hôi nước mắt nhiều triệu đời người thiêu ra tro!** Đó là công lao lớn nhất của Hồ chí Minh và đảng CS đã làm cho dân tộc!!!

Xin anh Bùi Tín trả lời chính xác và công bình câu hỏi này.

Nếu không có HCM, (nước ta quá vô phước có y) cựu hoàng Bảo Đại, vốn được người Pháp tín nhiệm, cũng sẽ được Pháp trả Độc lập qua tay Bảo Đại và cái dịch CS, vốn là cái mà toàn dân ghét, sẽ không có người du nhập vào đất nước khốn khổ của chúng ta như mọi người thấy từ 65 năm nay. Không gây chiến tranh ắt không có Điện biên Phủ, sau đó sẽ không có cuộc cưỡng chiếm miền Nam VN, không có hơn 1 triệu tù cải tạo, không có hơn nửa triệu đồng bào liêu thân ra đi vì trốn giặc Hồ và làm mồi cho cá biển Đông, tôi với anh cũng không phải lưu vong nơi xứ người, đất nước không phải là một cái thùng rác như hiện nay, nửa triệu phụ nữ không phải làm đĩ bán trôn nuôi miệng, nạn Hán hóa không đè nặng lên con tim mỗi người VN như hiện tại và VN không phải là một trong 10 nước nghèo đói, khốn khổ, vô văn hóa, văn minh nhất hành tinh!

Mà HCM được cái gì? Chẳng qua y được mấy chục con đàn bà để chơi cho thỏa, nay cũng chết tan xác rồi! Còn dân tộc thì khốn nạn! Xú danh của y lưu truyền đến muôn đời! Y thực là quá dại! Hãy coi dân nguyên rủa Lê Chiêu Thống ra sao thì HCM cũng bị y như thế! Anh chóng mắt mà coi!

(Cũng nói thêm: 1989-1991 Đế quốc Liên Xô tan rã, 22 QG bỏ chủ nghĩa CS là: Đông Âu: Ba lan, Hung, Tiệp, Đông Đức, Albanie, Bulgarie, Roumanie và 15 nước thuộc Liên bang Xô Viết. Xương máu tổn rất ít, chỉ mấy lãnh tụ CS bị đền tội, dân chúng sung sướng, kết quả thu được là vô giá)

Vì sao HCM phải gây ra chiến tranh?

- Vì Hồ phải tuân lệnh Liên Xô và Trung cộng, làm tên xung kích cho quốc tế CS đệ tam..
- Vì có chiến tranh mới đề ra “cách mạng” theo chủ thuyết của Lenin; “cách mạng” mới đề ra đấu tranh giai cấp, đấu tranh giai cấp mới đề dàng thực thi chủ nghĩa cộng sản, văn hoa hóa nó gọi là xã hội chủ nghĩa để người ta không nhòm góm.
- Xã hội Chủ Nghĩa hay Cộng sản chủ nghĩa do Liên Xô và Trung cộng muốn xích hóa cả toàn cầu.

Việt Nam là cái nôi, quân đội Nhân dân Việt Nam là lính đánh thuê, xung kích quân đi tiên phong, Trung cộng yểm trợ mọi mặt để “xuất khẩu” chủ nghĩa này đi khắp vùng Đông Nam Á châu và thế giới. Xã hội chủ nghĩa cũng chủ trương bần cùng hóa nhân dân vì nhân dân có đói nghèo thì:

- mới có sẵn lính để trường chinh chết cho chủ nghĩa CS, vì CS còn cần rất nhiều thanh niên chết cho lá cờ Đỏ (Đỏ một sao vàng cũng được vì cùng anh em với Đỏ 5 sao vàng, 1 lớn bốn nhỏ, hay Đỏ với búa liềm). HCM mơ tưởng một đại đồng thế giới không còn biên giới tổ quốc, tổ cò chi cả mà chỉ còn một QG CS cho toàn cầu, lãnh tụ CS, trong có Hồ, cai trị.
- cán bộ CS được phép bóc lột công khai dân chúng để làm giàu, cán bộ cần phải giàu từ đời cha tới đời con và cha truyền con nối mới trung thành với đảng, bảo vệ đảng vì bảo vệ đảng là bảo vệ tài sản của chính cán bộ và con cháu cán bộ. Cán bộ được ưu đãi vì cán bộ trung thành với đảng, dân bị cán bộ bóc lột công khai có đảng chống lưng nên dân càng ngày càng nghèo, dân hết đường thì dân sẽ xung phong ôm bom lao vào xe tăng địch nhiều hơn. Cán bộ và con cháu cán bộ quá giàu, càng giàu càng sợ chết nên phải sống để hưởng! Tâm lý này thông thường không có gì khó hiểu cả. Vì vậy đừng ngạc nhiên khi thấy dân trong nước càng ngày càng nghèo và những vụ cướp đất, cướp ruộng, cướp nhà của dân do cán bộ gây ra càng ngày càng nhiều.

2. Cuộc cải cách ruộng đất (1950-1956).

Anh Bùi Tín viết nhiều nhưng thức giả miền Nam và cá nhân chúng tôi nghĩ anh chỉ đánh VGCS qua loa, phủ bụi, lấy lệ. Anh bỏ đi những sự thật lịch sử cực dữ tợn và dã man để chạy tội cho HCM và đảng CS. Khi chúng tôi nêu những điều đó ra thì anh lại bảo: “tôi, tức Bùi Tín, đã đứng về phía người Quốc gia nhưng người QG xô tôi trở lại với CS”.

Thực ra chúng tôi không xô anh trở lại hàng ngũ VC, trái lại chúng tôi rất mừng đã có thêm một người bạn, một chiến hữu chống VGCS đắc lực nhưng những hàng chữ của anh, kiểu nửa nạc nửa mỡ, nửa chân trong chân ngoài người nào đọc cũng thấy hoặc là anh trá hàng, hoặc là anh chưa phản tỉnh thật sự về với chính nghĩa dân tộc. Lời bàn ở đầu bài này của mấy ông bạn già của tôi chính là từ những bài viết của anh.

Người Quốc gia từ sau 1945 bị HCM và đảng VM giết hại quá nhiều, họ muốn đánh lại VM như hai khu tự vệ Bùi Chu Phát Diệm nhưng lực họ còn kém trong khi VM được CS quốc tế yểm trợ, nhất là Liên Xô và Trung cộng, họ phải nhờ vào lực lượng Pháp ở Việt Nam để sống còn và tổ chức quân đội để chống VM. Họ không có cách nào khác hơn vì họ biết rõ HCM là cộng sản đệ tam quốc tế. Chính bố tôi đã bảo tôi việc này khi bố con tôi đi coi người Hải Phòng đón tiếp HCM xuống Cảng (khoảng 21-8-1945) để hiệu triệu dân Cảng cùng VM chống Pháp.

Trở lại với Cải Cách Ruộng Đất, anh hãy đọc lại những tài liệu đùng đùng về cuộc Cải Cách Ruộng Đất trong 5, 6 năm trời ở miền Bắc và Bắc Trung Việt. Là một cấp lớn trong QĐ và làm báo như anh, không thể nào anh không biết.

Tại sao phải giết cả nửa triệu nông dân bị qui chụp là địa chủ, phú nông? Nhiều tài liệu nói rằng đó là lệnh từ Moscow và Beijing, phải giết 5% nông dân Bắc Việt cho đủ số nên có nhiều người không phải là địa chủ, phú nông, cường hào, ác bá cũng bị “kích” lên để giết cho đủ số lượng ấn định. Nhiều người có công với HCM và kháng chiến chống Pháp như bà Nguyễn thị Năm (Cát hanh Long, chính tôi đã lui tới nhà bà ở đường Cầu Đất - Paul Doumer - Hải phòng, một tiệm buôn bán sắt rất lớn, chơi với cháu của bà thời gian 1943-1946). Bà đã ủng hộ cho Việt Minh (VM) dịp tuần lễ vàng cả tấn vàng, đã dâng hàng nghìn mẫu ruộng nhưng HCM vẫn đem ra bán đầu tiên trong đợt I CCRĐ.

Nửa triệu nông dân, cả những người đã có công với VM, đang làm chức việc Hành kháng tỉnh, huyện, xã và công an đã bị nhục hình, chôn sống chỉ để chia đầu lên, cho trâu cày vào đầu cho chết chậm, bị chặt đầu, bị bắn...trong khi họ không có tội gì, hay chỉ có tội đi theo kháng chiến, nhường cơm sẻ áo cho lính ông Hồ, cho con trai con gái thoát ly gia đình phục vụ trong các đoàn thanh niên xung phong, phụ nữ cứu quốc. Có người trước khi bị bắn còn hô: “HCM muôn năm, VN độc lập muôn năm!”

Thế là nghĩa làm sao, anh Bùi Tín? Con người, lại là đồng bào, mà đối xử với nhau ác độc hơn chó sói, beo, hùm, sư tử...như vậy có nên được gọi là người hay không?(Nhà văn Dương thu Hương dám viết cả cuốn sách tôn vinh HCM như một vĩ nhân thế giới và dân tộc!! Tôi thật phục sự can đảm và trơ trên của chị!)

Toàn dân tin theo HCM từ ngày 19-8-1945 mà chỉ dăm năm sau, ông ta đang tâm giết 5% theo lệnh quan thầy để làm cuộc “cách mạng”. “Cách mạng” này là cách mạng gì vậy anh Bùi Tín? Không giết sống 5% nông dân vô tội này thì cuộc “cách mạng” Liên xô không thành được sao? Máu của người VN sao đổ dễ dàng quá thế? Ở Hoa Kỳ, người ta rất khó lòng và tốn kém để giết một con chó già nuôi lâu ngày, nay bệnh hoạn không thể sống được nữa. Trẻ con người lớn trong gia đình rất đau đớn khi phải giao nó cho thú y sĩ chích thuốc ngủ, có đứa trẻ khóc thương nó cả tháng! Thế mà ở VN, HCM giết cả triệu người đồng chủng dễ dàng hơn người Hoa Kỳ giết một con chó! Quả là một bậc vĩ nhân có một không hai!

Polpot giết gần 2 triệu người Cam bốt chắc cũng chỉ ác độc dã man đến thế! Mà tại sao phải giết? Giết người Việt chỉ vì phải theo lệnh quan thầy là Liên Xô và Trung cộng, giết như thế để làm gì? Xin anh trả lời cho biết. Anh có biết Luật pháp Anh-Mỹ-Pháp, khi giết một người thì phải giả tử, nghĩa là lên ghế điện ra sao không?

Ngoài nửa triệu nạn nhân, còn cả triệu thân nhân vợ con, chồng con, cháu chắt cũng bị giết từ từ vì phong tỏa kinh tế họ, vì những đau thương tinh thần không có bút nào để tả. Vợ nhà thơ Hữu Loan là một thí dụ điển hình. Cuốn sách nhỏ:”Ba người khác” của Nhà văn Tô Hoài chính là một nhân chứng sống dù nó chỉ nói lên được một phần nghìn những sự thực. Đội xuống thôn ấp kiểm rế, chuỗi tố cáo địa chủ để giết

người vô tội nhưng chính các đội là những ổ dâm dăng, bậy bạ, tạo ra những lý do không-có-lý-do để giết người bằng được theo lệnh trên. Trường Chinh, TBT đảng đã nhẫn tâm giết cả cha mẹ dù hai ông bà này chưa bao giờ là địa chủ. Tội ác của HCM và đảng CS lấy bút nào mà tả cho hết được? Một lời xin lỗi với anh là đủ? Rồi sau đó, nổi ai oán của nhân dân ngùn ngụt bay lên làm mờ cả nhật nguyệt, HCM hèn nhát cho Trường Chinh ra nhận tội có sai lầm trong CCRĐ, nói rằng chính sách thì không sai lầm nhưng cán bộ tặc trách.

Giết nửa triệu người vô tội, đày đọa cả triệu toàn đàn bà con nít vô tội mà khi phát giác chỉ có một lời xin lỗi? Tôi nghĩ chỉ có chế độ của HCM mới có. Và ngày nay, anh Bùi Tín, anh lại bắt chước cái mừng đó để bảo VGCS xin lỗi nhân dân vì món nợ đã đến ngày phải trả! Người miền Nam rất lạ cho cái sự **suy nghĩ nhằm nhí** của anh, đã làm đến Thượng tá và Phó TBT báo Quân đội nhân dân.

Một bọn cướp đột nhập vào nhà anh, lấy thí dụ, giết mấy đứa con anh, cướp của, phóng hỏa đốt nhà anh khiến vợ chồng anh dờ sống dờ chết, nay có người bắt bọn cướp xin lỗi vợ chồng anh. Anh nghĩ được không, anh tha tội cho chúng không? Đây không phải là một gia đình bị chết mà 10 triệu người bị chết thảm thương, thân nhân còn sống nay vẫn chưa quên được những mất mát đau đớn đó!

Hitler là một nhà độc tài khát máu Đức đã làm mưa làm gió từ 1940-1945 ở Âu châu, một tay y giết không ít hơn hàng chục triệu người Âu châu nhưng y chỉ giết những giống người không phải người Nhật nhĩ Man (Đức). Trái lại, y rất trân trọng và bao bọc người Đức. Còn HCM, y chỉ giết người Việt Nam nhưng sợ và quì mọp trước ngoại bang. Chửi Mỹ tàn tệ vậy vì lúc đó Liên Xô và Trung cộng ghét Mỹ nhưng nay lại nịnh bợ o bế Mỹ hơn ai hết!

Anh Bùi Tín,

Ở phần trên, tôi đã đưa ra những câu hỏi để anh trả lời:

Ông Hồ chí Minh có cần gây ra một cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn, bì oa chữ nhục để phục vụ tham vọng của hai đế quốc Cộng sản Liên Xô và Trung cộng là xích hóa toàn cầu không? Một học sinh VN lớp 6 có ý thức cũng trả lời là Không. Hoàn toàn Không!

Vì sao? Vì nếu không tốn một giọt máu, một viên đạn mà cũng có Độc lập, tự do, hạnh phúc thì ăn cái gì mà ngu đến nỗi phải đem hàng triệu quân đi “nướng” chứ? Một mạng người cũng là quý, nó không quý với Hồ chí Minh (HCM) và đảng Cộng sản Việt minh nhưng rất quý cho chính đương sự và gia đình đương sự. HCM có hiểu được điều đó không? Xua dân vào chỗ chết thì dễ muôn vạn lần hơn là chính mình xung phong vào chỗ chết! HCM đã bao giờ sẵn sàng ôm bom làm gương chưa hay chỉ xúi trẻ ăn cứt gà, xua chó vào bụi rậm? Võ nguyên Giáp và các tướng của y cũng như thế! Anh đã từng đi lính đánh thuê cho HCM và Quốc tế CS, lên tới chức Thượng tá ắt anh quá rõ!

Một thí dụ rất tầm thường. Đưa trẻ phá cái tổ chim bắt ba con chim con. Vì còn quá nhỏ, ba con con này chỉ vài ba ngày thiếu bố mẹ, thiếu ăn thiếu uống là chết. Hai con bố mẹ đứng trên cành, cạnh cái tổ, kêu lên những tiếng nhớ thương thảm thiết rồi người ta khám phá ra chúng tuyệt thực và chết ở góc vườn. Loài vật còn thế huống chi người. Quen đã man với đồng chủng, HCM không hề biết đến nỗi đau xót của người thân khi nhìn thấy cha mẹ, ông bà, con cháu mình bị chôn sống và bị hành hình. Chắc anh Bùi Tín, với chức nghiệp là nhà báo và Phó tổng biên tập, hẳn đã nhìn thấy những cảnh thực đấu tố CCRĐ, Hồ đang đứng nhìn cảnh đấu tố với con mắt ngạo mạn, thỏa mãn và chính tay y xúc đất lấp huyết chôn sống nông dân vô tội, hầu như 100% là những nông dân đã hoan hô y như một vị đại anh hùng dân tộc ngày 19-8-1945 và phát cao lá cờ máu của y, thề chết cho y và đảng Việt Minh!

Tại sao lại phải giết người? Và những cái chết đau thương đó đã mang lại đất biển để mở mang bờ cõi, vàng bạc châu báu, danh dự tiếng tăm hay những lợi lộc lớn lao gì cho đất nước chúng ta, cho cuộc đời đời mạt rệp mà HCM và thủ hạ cường điệu là cuộc “cách mạng”?

Không mang lại cái gì hết hay chỉ mang những đau thương, tang tóc cho cả triệu gia đình, mang sự căm hờn, chia rẽ vì bọn sát nhân, thủ hạ của Hồ như những đội trưởng Bối (Tô Hoài), đội trưởng Đình, đội trưởng Cự, nữ đội trưởng du kích kiêm nhân tình của Bối, Đình, Cự như cái Duyên, cháu rể chuối như cái Đơm... nhờ được dịp chó nhẩy bàn đọc, làm mưa làm gió, làm ông trời (nhất đội nhì trời) trong các thôn ấp tha hồ dâm loạn, cướp của giết người. Đó là một phía của sân khấu và phía kia là hàng trăm nông dân, già có, trẻ có đau thương ngơ ngác, hoang mang, không thể hiểu được vì sao mà lại có cái cuộc “cách mạng” đất lở trời long quá vô lý này?

Vô lý hiển nhiên là những kẻ bị giết chẳng phạm một tội gì đối với chính phủ, nhà nước và nhân dân cả! Còn những địa chủ bị mang ra bắn, như địa chủ Thìn, như cha mẹ của thằng đại bất hiếu Tổng bí thư Trường Chinh? Nào những người này giàu có gì! Cha mẹ của Trường Chinh Đặng xuân Khu đang ở Hành Thiện, Xuân Trường, Nam định, đã già, chỉ có mấy sào ruộng cho cấy rẫy lấy thóc ăn bị chính thằng con khốn nạn qui chụp là địa chủ cho đội giết. Giả sử họ giàu thực nhưng giàu bằng cách làm ăn lương thiện, không tham những hối lộ, bóc lột dân nghèo thì cái giàu ấy sao lại bị qui kết thành tội được? Giàu như những lãnh đạo đảng VC hiện nay, hàng vài tỉ đôla mỗi tên, mới là giàu ăn cắp của dân, nếu những địa chủ thời đó bị bắn một lần thì bọn Tư bản Đờ ngày nay đáng bị bắn một ngàn lần! Tôi nói như thế anh thấy đúng hay sai, anh Bùi Tín?

Địa chủ Thìn trong “Ba người khác” một nhân vật tượng trưng của Tô Hoài cho hàng trăm ngàn địa chủ thực khác ở ngoài đời, chỉ đủ bát ăn nhưng không còn ai nữa thì bắt buộc rẫy, chuổi thôn Chuôm là anh Diệc và con gái anh ta là cái Đơm (một trong những nữ hộ lý hay nhân tình của các đội Bồi, đội Cự và đội Đình) phải tố và kích lão Thìn lên thành địa chủ để mà giết. Giết để có cái báo cáo lên huyện, báo cáo về Trung ương! Đội không báo cáo được thì mất chức hoặc là bị đưa ra đấu tố và bị giết, chết thay cho địa ác. Muốn đảng nào?

Diệc không phải ai xa lạ mà chính là con rể lão Thìn và cái Đơm là cháu gọi lão Thìn bằng ông ngoại. Đây là nguyên văn một đoạn ngắn trong Ba Người Khác, tôi đây là Tô Hoài:

Lão Thìn là người, lẩn quay ra giữa bãi. Đứng vẫn tự, giấy tờ, sổ sách chữ Tây, chữ ta trong nhà lão khuôn ra đốt, khói um lên, tàn than là tả bay như đàn bướm đen. Nhưng tiếng quát xô lên: Không cho nó nằm! Nó nằm sập gụ cả đời rồi! Bắt nó đứng! Bắt nó...Địa chủ Thìn bị xô lên, trói hẳn vào cái cọc đã chôn sẵn. Đầu lão ngật đi. Chốc chốc lại ỉa tháo ra cái quần đã tụt vòng hẳn xuống hai ống chân bằng cái ống nứa.

...Giữa những tiếng lao nhao hô đã đảo, bác Diệc run run bước lên. Mặt tái ngoét như con gà cắt tiết. Tố dân quân mấy xóm dàn hàng ngang. Đơm khoác súng, đứng hàng đầu. Duyên mặt đỏ hây, cúp mắt nhìn xuống hai đầu vú đương cương cong tón. Thấy thế tôi mới nhớ vẫn Duyên ấy. Đơm thì nước mắt rùng rùng nhìn lên tôi. Có phải những giọt nước mắt nói: ông em ngày trước đấy.

Bác Diệc chỉ tay vào địa chủ Thìn:

Tao thù mày! Tao thù...

Rồi khóc rống lên, chạy xuống...

Chỉ một cảnh ngắn cho thấy cái man rợ không bút nào tả xiết của HCM. Diệc phải đấu tố bố vợ, người đã giúp đỡ Diệc rất nhiều lại gả con gái cho. Cố gắng lắm mới nói được: Tao thù mày, tao thù mày...rồi khóc rống lên, chạy xuống. Khóc rống vì cái lương tâm ông trời phú cho chưa ngủ hoàn toàn như đám đội, còn nghĩ ta đang làm điều quá sai quấy. Cái Đơm phải theo đội để đấu tố ông ngoại nhưng nước mắt rùng rùng. Có còn hoạt cảnh nào của nhân gian nói lên được cái đều cáng, phi đạo đức, phi luân lý và mọi rợ hơn những cảnh đấu tố CCRĐ này?

HCM cấm đầu làm theo lệnh Liên Xô và Trung cộng nhưng không hề nghĩ đến nỗi đau xót cùng cực của nhân dân. Có lẽ Hồ chí Minh muốn tập tành cho mọi người dân Việt, giới làm báo như anh thì càng thấm nhuần, là học tập thói man rợ giết người và đầy đọa người càng độc ác càng được bình nghị là xuất sắc. Đến nỗi có những đứa con gái phải tập chữ bố nó cho nhuyễn, vu vạ cho bố nó đã ngủ với nó bao nhiêu lần để được đội cấp cho mẫu ruộng nhất đẳng điền của làng như nữ đội trưởng du kích Duyên.

Nguyễn văn Đò, tên thực việc thực, bí thư huyện ủy Ô Cầu Giáy ngoại thành Hà Nội, ngay đợt CCRĐ đầu, bị đưa con gái lên tố là bị cha hiếp 177 lần. Đò trả lời: Thưa bà, bà còn quên, tôi đã hiếp mẹ bà để đẻ ra bà đấy!

Những chuyện ấy chỉ có trong Xã hội chủ nghĩa man rợ của HCM, không đâu khác, và chỉ nghĩ tới, là con người, ai cũng ói đến mặt xanh mặt vàng. Luân lý, đạo đức hàng ngàn năm do ông cha tập thành cho dân tộc ta nay bị HCM và đảng Việt cộng phá tan tành. Con người không còn là con người mà đã trở thành những con thú, thua con thú!

Trở lại với các nước Á Phi tôi nêu ra ở trên đều được các đế quốc đã đổ hộ họ là Anh, Pháp, Mỹ, Hà lan, Tây ban Nha v.v...trả Độc lập tự chủ toàn vẹn lãnh thổ không tổn một giọt máu, lại được mời vào các Khối Thị trường chung hay Thịnh vượng chung do các nước lớn này đứng đầu. Như nước Việt Nam sau khi được trao trả Độc lập vào năm 1949 bằng Sắc lệnh, Tổng Thống Pháp Vincent Auriole cũng mời Việt Nam gia nhập Khối Đông Dương do Pháp đứng đầu. Đó không phải là cái may của dân tộc nhưng là một xu thế chính trị thời đại sau Thế chiến II. Chế độ thực dân đế quốc đã cáo chung, các quốc gia dân tộc đều được

bình đẳng với nhau (Hội nghị Bandung).

Nếu những cuộc đấu tranh đòi Độc lập ấy, không phải gây chiến tranh, tiết kiệm được một mạng người, dù chỉ một mạng thôi, cũng là quý. Trong trường hợp nước Việt Nam , HCM và đảng VC có thể tiết kiệm được nhiều triệu nhân mạng cho dân ta. Đáng tiếc cho Hồ chí Minh và đảng Việt Minh và thương thay cho những đồng bào Việt miền Bắc mê lầm nghe theo HCM cũng như những đồng bào kém may mắn miền Nam, vì phải chống lại sự xâm lược thô bạo từ miền Bắc mà phải chết ! Trong số này có những người thân trong gia đình và bè bạn của tôi!

Một cơ hội nghìn năm một thuở như ngày 19-8-1945, nếu là người có thực tâm yêu nước, không xung phong làm tay sai cho đế quốc CS, HCM có thể làm cho nước ta ngày nay không thua gì Hoa Lục khiến Mao Trạch Đông và nhiều lãnh tụ châu Á phải nể vì, đất nước phú cường, nhân dân hạnh phúc không thua gì các nước Âu châu và Mỹ châu. Nhưng tiếc thay Hồ đã quá mê muội với chủ nghĩa hoang tưởng Marx-Engels, không còn nhìn thấy gì khác, lại sẵn tính ích kỷ, máu tham, ham hưởng thụ, chỉ muốn vợ vào cho cá nhân mình và đảng của mình, cam tâm làm nô lệ cho những thế lực CS quốc tế mà nước VN bị trầm luân trong chế độ lỗi thời, đưa con người xuống tận cùng của đống xình, phí phạm biết bao nhiêu tâm lực, tài hoa, tim óc, của cải của nhân dân!

Giải Pháp Cho Cả Hai Miền Đều Phồn Vinh thực sự

Sau Hiệp định Genève 20-7-1954, nếu HCM và đảng VC chỉ lo phát triển kinh tế cho miền Bắc, không quấy rối miền Nam thì cả hai miền đua nhau tiến bộ về các mặt Kinh tế, Nông nghiệp, Giáo dục, Y tế, Xã hội, Giao thương, Ngoại giao và nhiều mặt khác. Không cần phải suy nghĩ nhiều, người ta cũng thấy một tương lai huy hoàng mở ra cho nước Việt Nam . Khi chính mình cố gắng vươn lên thì các nước đàn anh của đôi bên sẽ không ngại ngừng viện trợ. Công ăn việc làm nhiều, dân giàu nước mạnh, trẻ em nào cũng được cấp sách đến trường vì miễn học phí (trong Nam trường công đã miễn từ 1954) các trường Cao đẳng và Đại học đào tạo chuyên viên cho các ngành. Tương lai huy hoàng chắc chắn mở ra với nước Việt Nam mà người chết vì chiến tranh, nhà bị thiêu hủy vì chiến tranh như trước 5-1954 không còn nữa.

Trước 30-4-1975, Sài Gòn đã làm được xe hơi LaDalat, mọi cơ phận do VNCH sản xuất ngoại trừ cái máy của Pháp. Nhưng với cái đà ấy, chắc chẳng bao lâu kỹ sư Sài Gòn cũng sẽ chế ra được máy và hộp số xe hơi cho các loại xe hạng nhẹ.

HCM và đảng CS chỉ cần làm như thế và để yên cho VNCH sống, là đủ cho nước mạnh dân giàu. Mười triệu người không phải chết oan ức như đã thấy mà không chừng ngày nay, nước VN đã có trên trăm triệu dân, cả hai miền thái bình an lạc, hạnh phúc biết là bao nhiêu! Điều ấy không phải là mơ ước viễn vông mà toàn dân ta có thể thực hiện được miễn là HCM không quá tham lam, đã man độc ác giết người như ngoé và cúi đầu làm tay sai cho Quốc tế Cộng sản!

Trong khi XHCNVN chưa làm được một con đĩnh ốc (báo Tuổi Trẻ trong nước) thì ngày nay, theo tài liệu IMF, nước CHXHCN Việt Nam thua Singapore 197 năm nếu Singapore cứ đứng ở đó không tiến thêm; Việt Nam thua Malaysia, thua Thái Lan có ít cũng dăm chục năm, thua Đài Loan, Nam Hàn cả trăm năm. Mã và Thái, ngay cả Đại Hàn, trước năm 1975, vẫn đứng sau Việt Nam Cộng hòa trên nhiều phương diện. Lao công Đại Hàn sang Sài Gòn làm công rất nhiều, chính tôi đã có nhà cho họ mượn. Việt Nam ngày nay chỉ hơn Lào nhưng thua cả Căm bốt. Căm bốt có bầu cử dân chủ từ cấp xã trở lên và người dân Căm bốt vẫn dễ thở hơn ở VN nhiều!

Vụ Thảm Sát Tết Mậu Thân

Anh Bùi Tín, trong bài này, mục đích của tôi là nêu lên những biến cố quan trọng đã xảy ra tại nước ta (mà không đi ngay vào bài viết của anh) là để anh và toàn dân thấy lời đề nghị một lời xin lỗi của anh là thiếu suy nghĩ và nhầm nhứ, đưa con nít không chấp nhận được.

Vụ tổng tấn công tết Mậu Thân (1968) sáng sớm mồng một Tết là do chính Hồ chí Minh ngồi ở Hà Nội điều khiển bằng đọc một bài thơ làm hiệu lệnh khai hỏa trên vô tuyến. Hồ ký HĐ hưu chiến 3 ngày để đôi bên ăn Tết theo truyền thống. VNCH tin thật cho quân sĩ về quê ăn Tết với gia đình. Hồ xảo trá thừa cơ đánh úp vào đúng ngày giờ thiêng liêng dân tộc đón năm mới, đón ông bà về vui Xuân với con cháu. Thực không ai có thể tin được Vem!

Dân miền Nam chết khoảng 12 ngàn, kể cả 7 ngàn dân Huế vô tội bị chôn sống (sau khi ăn một cán cước

vào sọ) nhưng đám lính non choẹt 14, 15 tuổi của HCM, lính sinh Bắc tử Nam của HCM thì bị quân đội Mỹ và QLVNCH giết trong những cuộc phản công cũng cả trăm ngàn tên, xác phơi đầy đồng, đầy đường, đầy xung quanh vòng rào kẽm gai các đồn bót. Đám thiếu niên vị thành niên này nào có biết chủ nghĩa CS là cái gì mà bị ép buộc cầm súng đánh biển người hi sinh một cách lãng nhách. Mỗi đêm một đại đội VC bơi qua sông Thạch Hãn đánh Quảng Trị nhưng lúc về chỉ còn dăm ba tên, có khi không còn tên nào! Đó là chính tài liệu của VC báo cáo đấy!

Tin tình báo VNCH nói HCM muốn mượn tay quân sĩ miền Nam và quân đội Mỹ giết đám lính này vì hết cơm gạo nuôi. Có những gia đình cả ba, bốn người con trai và ông bố đã chết vì bị ép đi lính sinh Bắc tử Nam cho Hồ. Bà mẹ còn lại được lãnh một bằng ban khen gia đình liệt sĩ! Có những làng ở Bắc Việt sau chiến tranh không còn một người đàn ông, khi có ông già bà cả chết không có người khiêng hòm. Có một số nhỏ đàn ông còn lại nhưng vì quá nghèo, họ đã phải đi xa, vào rừng vào rú kiếm ăn.

Nhiều làng ở Bắc Việt, toàn thể đàn bà đã trở thành góa phụ, nhiều phụ nữ đi hộ lý “để các anh lên tinh thần mà xung phong đánh biển người” vì nghe theo những lời tâng bốc đường mật của cán bộ tuyên truyền. Chính sách cai trị bằng công an và hộ khẩu cực độc ác đã giết tất cả những ý chí không muốn cộng tác, du con người, kể cả công an, cán bộ, vào đường cùng. Buộc phải nghe theo và đua nịnh để sống hay là chết, chết cả gia đình. Đã rất nhiều gia đình chết hết không còn một ai. Những Nguyễn mạnh Tường, Dương Quỳnh Hoa, Nguyễn hữu Thọ... nói lời ân hận vào phút chót nhưng tiếng nói bị dập liền! Dân tộc VN chưa từng bao giờ có kinh nghiệm về một bọn cai trị độc ác và tàn bạo như VGCS, ngay cả giặc Minh khi xưa và giặc Pháp. Và chính anh, anh Bùi Tín, anh cũng đang phải đua nịnh để sống đấy! Nhiều bọn khác cũng đang phải đua nịnh, kể cả các Nhà Văn, Nhà thơ, Bình luận gia, Khoa học gia. Tất nhiên cũng có một số đua nịnh vì kiếm ăn, chức tước, bọn này (như bọn Chuột kiêu hải ngoại) thì quốc dân đã nhờ bọn vào mặt chúng từ lâu rồi!

Sau chiến tranh, cha mẹ, anh chị em những phụ nữ đáng thương đi hộ lý đã chết hết cả, họ phải sống một cuộc đời cô độc, nghèo đói, buồn thảm như những cái xác còn thở. Độc lập, tự do, hạnh phúc là chôn sống, là giết chóc, thù hận, căm hờn, trả thù tàn ác hay sao? Những ngôn từ ấy, ngay từ 1945, chỉ là những cái bánh vẽ khổng lồ cho tới ngày nay vẫn còn dùng chiêu bài để bịp. Những tội ác tày trời ấy, một lời xin lỗi là đủ sao, anh Bùi Tín?

Anh đã sống ở Pháp nhiều năm, ắt anh nhìn thấy các sắc dân Âu châu người ta sống, cũng như tôi đã thấy các sắc dân sống ở Hoa Kỳ. Tôi hỏi thật anh, có người dân châu Âu nào sống khổ, bất công, mất hết tự do, dân quyền, tui nhục, cay đắng, nghèo đói, thất học, bị bóc lột, bị chà đạp danh dự như người Việt Nam suốt 65 năm nay trong chế độ CS của HCM hay không? Xin anh thành thật trả lời! Cũng là một con người sao dân người ta sung sướng thế mà người Việt Nam đau khổ làm than quá thế? Mà lên được Sao Hỏa, Mặt Trăng gì cho cam! Đất nước chìm xuống đáy địa ngục và nay đang thấy trước mắt nạn “Tây Tạng hóa” không xa!

Cũng nói thêm, 21 năm miền Nam từ 1954-1975 của hai nền đệ nhất và đệ nhị VNCH, dù không ngày nào là không bị Vẹm quấy phá từ 1956, cột điện Đa Nhim bị giật mìn hàng đêm, chế độ của VNCH đã tạo ra một thiên đàng hạ giới cho dân miền Nam. Có Dân chủ, tự do, nhân quyền, dân chúng no cơm ấm áo, trẻ em học hành đầy đủ, chỉ Singapore và Nam Hàn ngày nay mới so sánh được. Dĩ nhiên vẫn còn những lạm quyền, tham nhũng, hối lộ (ngay Mỹ, Pháp, Nga, Ukraine, Anh, Tây ban Nha, Nhật... ngày nay vẫn còn có những tệ trạng này) nhưng chỉ là quá nhỏ so với CHXHCNVN từ 1975 đến nay. Không lãnh đạo miền Nam nào có đến vài triệu đô la, dù là của chính họ và gia đình làm ra. Ông Ngô đình Diệm tài sản chưa tới 3,000 đô. Dăm bộ quần áo, cái khăn xếp, đôi giày, cái vali, tất cả chỉ đáng giá vài ba trăm. Ông Diệm luôn luôn không có tiền bỏ túi để tiêu vặt, theo những người thân cận của ông cho biết. Ông Nguyễn văn Thiệu đào thoát ra ngoại quốc không có tiền, bà Thiệu hiện còn sống ở Nam Cali, có thể đến hỏi bà ấy là biết một phần. Nguyễn cao Kỳ phải đi vay nợ ở Mỹ, nhiều tướng lãnh khác nghèo đi làm lao công, gác đàn kiếm sống ở Mỹ, ở Âu châu; một số những người này có thể xà xẻo trong số 16 tấn vàng dự trữ trong Ngân Khố VNCH nhưng họ đã không tơ hào một mảy.

Mười sáu tấn vàng y đó, anh biết quá rõ, đã chia chác cho các chóp bu lãnh đạo VC từ Lê Duẩn, Trường Chinh, Đỗ Mười, Lê đức Anh, Võ văn Kiệt, Võ nguyên Giáp trở xuống mỗi tên bao nhiêu nghìn lạng? Những phần chia ấy đã góp không nhỏ vào tài sản mảy tí đô la của họ hiện nay. Cũng còn thêm một sự thật cần được bạch hóa. Tướng Dương văn Minh sau khi được bầu làm Tổng Thống VNCH, ngày 30-4-1975 DVM ký một Sự vụ lệnh cho Dân biểu Trần cảnh Chung sang Tổng Ngân Khố Sài Gòn ra lệnh cho Thống đốc Uyển và Phó Thủ tướng Nguyễn văn Hảo phải giao 16 tấn vàng này cho Chung để anh ta đem xuống con tàu Việt Nam Thương Tín đem ra ngoại quốc. Ý của DVM là giữ cho miền Nam hay muốn cướp

số tiền đó cho riêng mình, chưa ai rõ. Nhưng giới hữu trách ở Tổng Ngân Khố Sài Gòn không giao cho Chung và Chung phải ra tay không. Vì thế 16 tấn vàng này mới lọt vào tay Lê Duẩn và đồng bọn! Mười sáu tấn vàng ấy, kẻ thủ đắc, chỉ là niềm ô nhục muôn đời mà thôi!

Tôi xin nhắc lại: HCM muốn cán bộ giàu để trung thành và bảo vệ đảng (vì bảo vệ đảng là bảo vệ tài sản của chính mình). Dân phải nghèo mặt rệp, càng đói khổ càng tốt để có thêm nhiều kẻ ôm bom lao vào xe tăng địch. Đó là lý thuyết cơ bản bất biến của đảng VC. Sông Hồng hà có thể cạn, núi Ba vì có thể lở, nhưng nguyên tắc bất di bất dịch ấy là muôn đời!

Không người Việt nào không khổ nạn vì Hồ chí Minh

Có thể nói ba bốn thế hệ nay, không một người Việt nào không chịu ảnh hưởng ít hoặc nhiều chết chóc, tang tóc, đau thương, tàn phá do chiến tranh gây ra bởi giặc Hồ. Anh với tôi đang lưu vong ở nước ngoài cũng là do giặc Hồ. Ba triệu đồng bào đang bị nạn CS ở hải ngoại cũng là do giặc Hồ. Những người bạn đồng đội của tôi đã chết, bỏ lại vợ con thê lương tang tóc nghèo đói bệnh hoạn, cúi mặt một đời cũng là do giặc Hồ! Một bà lão già như mẹ tôi ở ngoài Bắc bị cản trở và bị công an nhốt khi bà trốn từ làng quê lên Hà Nội (cuối năm 1954) để vào Nam với tôi. Bà không được đi nên đã khóc nhiều năm lòa cả mắt vì thương nhớ tôi, cho tới lúc gần chết còn khóc, anh chị tôi nói lại vậy, cũng là nạn nhân của giặc Hồ.

Nền Tư Pháp, Y tế, Giáo dục, Đạo lý, Luân lý...ở nước ta ngày nay có đi xuống tới đáy đồng tình không? Bọn tham quan cửa quyền, công an những nhiều dân đen coi dân như trâu ngựa vậy thì dân oan ức biết kêu vào đâu?

Những người bị chúng bắt tù cũng bị chúng chích thuốc, hành hạ, bỏ đói, tra tấn, mua chuộc, làm cho họ mất trí khôn không còn là con người nữa. Sau khi ra tù, những người này có thể điên loạn, nói những điều mâu thuẫn với chính mình trước kia. Vেম không từ một thủ đoạn tàn ác, đầu cẳng nào để giết dần những người phản đối chúng. Có những kẻ vô liêm sỉ hung hăng ở hải ngoại nhưng giả sử chúng bị Vেম tù đầy vài tuần là biết ngay sự thực!

Những lời hứa của HCM, những bản Hiến pháp 1986, 1992 của Nhà nước Xã nghĩa rốt lại chỉ là những mảnh giấy lộn dùng trong nhà vệ sinh sao? Có Nhà nước nào, lãnh tụ nào hứa một đàng, làm một nẻo như nhà cầm quyền của HCM?

Lính của Ngụy quyền Việt gian Cộng Sản chết bao nhiêu?

Nếu anh Bùi Tín không tin con số những người chết, xin anh đọc mấy dòng này, tác giả là Ký giả Xuân Hồng, đài BBC. Sau đây là bài viết của Ký giả Xuân Hồng:

Nhưng con số thiệt hại về nhân mạng của miền Bắc là bao nhiêu?

Tên trá hàng Bùi Tín, trong một tác phẩm tuyên truyền hạng bét, văn chương sọt rác, (Mây mù thế kỷ, Hoa xuyên tuyết..) đã viết:

“Lê Duẩn từng khoe: Tôi gặp ông Mao, tôi nói thẳng rằng Trung Quốc chi viện cho chúng tôi thì chúng tôi thắng Mỹ với những hi sinh thấp hơn, còn như Trung Quốc không chi viện, thì chúng tôi sẽ phải hi sinh thêm 1 đến 2 triệu người, chúng tôi không sợ và cuối cùng chúng tôi vẫn thắng!!!”.

Kính khiếp thay đồng chí Lê Duẩn, tổng bí thư đảng Cộng Sản Việt Nam quang vinh. Xem vài triệu mạng sống của đồng bào, đồng chí, bộ đội, thanh niên xung phong... như số lẻ, như mấy xu trong túi quần, có móc ra vất đi cũng không bận tâm.

Nhưng câu nói trên của Lê Duẩn đã bị bóp méo, cắt xén phần quan trọng nhất. Đó là con số nhân mạng “đã” thiệt hại là bao nhiêu triệu?

“Đồng chí” Bảy Vân, vợ Lê Duẩn, trong cuộc phỏng vấn ngày 23 tháng 12 năm 2008, đã trả lời Xuân Hồng, phóng viên đài BBC rằng:

- Anh Ba (Duẩn) nói với lãnh đạo Trung Quốc rằng: “Chúng tôi đã hi sinh 10 triệu người rồi, nếu Trung Quốc chi viện cho chúng tôi thì chúng tôi thắng Mỹ với những hi sinh thấp hơn, còn như Trung Quốc không chi viện, chúng tôi dù phải hi sinh vài triệu người nữa, chúng tôi vẫn thắng Mỹ”.

Tôi (Dếp Rầu) lại xin lạc đề vài câu nữa. Ông Xuân Hồng đài BBC hỏi bà Bảy Vân, đại ý rằng, có nên tiếp tục “xã hội chủ nghĩa không? Đồng chí Bảy Vân kính mền trả lời rằng:

- Phải tiếp tục con đường xã hội chủ nghĩa, vì chênh lệch giàu nghèo ngày càng lớn”.

Tại sao ông Xuân Hồng không hỏi tiếp:

- Thế giai cấp giàu là những người nào? Còn bọn nghèo khổ là những ai?". Giai cấp giàu là đảng viên (riêng đồng chí Bầy Vân "phái" chui rúc trong "túp lều" giá trên hai triệu đô la Mỹ), còn giai cấp nghèo là lũ dân đen mà các đồng chí đảng viên đang ngồi trên đầu đó!

Như thế, trong chiến tranh chống Mỹ, phải trên mười triệu người dân vô tội miền Bắc Việt Nam đã bị đảng ta đẩy vào Trường Sơn cho B52 dội bom. Một con số khủng khiếp. Lê Duẩn đem số lẻ vài triệu (bỏ sung) vào Nam không phải để đánh nhau, mà để cho B52 dội bom, số sống sót mới thực sự đối diện với quân miền Nam mà đánh nhau.

Vấn lời Xuân Hồng: Bạn muốn biết con số đó khủng khiếp đến bực nào thì thử rải mười triệu xác chết lên một nghìn cây số từ Bắc vô Nam, trên đường mòn Hồ Chí Minh (con đường Bác đi là con đường bị đất). Mỗi cây số có bao nhiêu xác bộ đội nhân dân anh hùng? Mười nghìn xác rải trên 1km. Mỗi mét 10 xác bộ đội. (Bài của Dếp Râu - trích Huyết Hoa).

Ý kiến của Bút Xuân: Sau chiến tranh, nhiều báo Trung cộng đăng rằng tổng số chết trong các cuộc chiến tại VN là 14 triệu người. Tiếc rằng BX đã lưu giữ trong Computer nhưng bị tin tặc nuốt mất.

Hơn một triệu quân, cán, chánh VNCH bị đi tù cải tạo, bỏ thây hàng trăm ngàn trong các trại tù.

Mời anh Bùi Tín và quý bạn đọc bài "Hậu quả của việc Hoa Kỳ bỏ rơi Đông Dương" của Giáo Sư Robert F. Turner, trích đoạn sau đây. GS Turner hiện thuộc Trung Tâm An ninh Luật pháp Quốc gia, Đại học Luật Khoa Virginia, Hoa Kỳ. (Toàn bài tại: bacaytruc.com)

"Ông bạn Giáo sư R.J. Rummel của tôi (một người từng được tuyển liên tiếp cho giải Nobel Hoà Bình) ước lượng là tổng số người bị giết sau khi miền Nam được "giải phóng" lên tới 643 ngàn.

- Khoảng 100 ngàn bị xử tử qua quít ngay sau khi Cộng sản nắm quyền. Qua quít vì cũng chẳng có một hình thức tạm bợ về "tiến trình hợp pháp" hay một toà án.

- Giáo sư Rummel cho là 400 ngàn là "thuyền nhân" bị chết ngoài biển cả khi muốn thoát khỏi chế độ độc tài và đàn áp đã trùm lên quê hương. Cao ủy Ty nạn của Liên hiệp quốc thì cho là một phần ba những người vượt biên bằng thuyền đã chết ngoài biển - một số là vì tàu quá đông người bị chìm, hoặc chết vì đói, vì khát, nhiều người tử nạn sau thì bị hải tặc cướp bóc và cưỡng hiếp. Cao ủy cũng tường trình rằng có khoảng 840 ngàn người tới được Hong Kong hay các nước không Cộng sản ở Đông Nam Á. Nếu áp dụng tỷ số "chết một phần ba" cho con số này thì ta đoán là có một triệu 300 ngàn người vượt biên bằng thuyền và khoảng 420 ngàn người đã chết trên đường tìm tự do. Con số không xa với ước lượng của Giáo sư Rummel.

- Giáo sư Lewia Sorley, tác giả cuốn sách có giá trị của một dấu mốc là "A Better War" - một Cuộc Chiến Khá Hơn - mà tôi ân cần giới thiệu đến quý vị, cho rằng có chừng 250 ngàn sĩ quan và binh lính của miền Nam cũ đã chết trong các "Trại Cải Tạo" do chế độ Cộng sản lập ra.

- Khoảng một triệu rưỡi người dân miền Nam bị đẩy vào các khu "Kinh Tế Mới" để sống trong những điều kiện nghiệt ngã và chừng 48 ngàn đã chết tại đây. Tôi biết rằng rất đông người trong cộng đồng này có thể kể lại những kinh nghiệm thật về "Trại Cải Tạo" và khu "Kinh Tế Mới" và khuyên các sinh viên ở đây nên tìm ra họ, ghi nhận câu chuyện của họ để làm chứng liệu cho lịch sử. Vợ con của họ sau 3 đợt đổi tiền bị bóc lột sạch rồi bị ném lên vùng Kinh tế mới sơn lam chướng khí, không lều trại, không thực phẩm, không nước uống, không nông cụ để cho chết từ từ. Một số không thể sống được ở VN nên phải dâng nhà đất, có kẻ phải dâng cả thân thể mình và con gái cho cán bộ để liều chết ra đi tìm tự do.

(ngưng trích)

Kết quả là chỉ 2/3 đến được bến bờ tự do còn 1/3 làm mồi cho hải tặc, cho cá hay beo sấu, thỏ phi trong những khu rừng già biên giới Cam bốt, Việt, Lào, Thái. Một phần ba ấy khoảng 600,000-800,000 người Việt mà sau đó có nhiều bia dựng ở các trại tị nạn Đông Nam Á, nhà cầm quyền VGCS đã nhẫn tâm liên lạc với các CP liên hệ để phá bỏ. Ai cũng nhìn thấy ngay sự đối xử quá dã man của VGCS ngay cả với những người đã chết!

Nhân chứng sống về hải tặc và chết đói chết khát giữa biển thì rất nhiều. Chỉ xin kể vài trường hợp: Vợ chồng anh Hoa Ph. làm nghề gửi tiền, đang ở Nam Cali. Chiếc tàu có anh chị đã hết thực phẩm và nước uống. Rất nhiều người trên tàu đã chết. Bữa đó có một đứa trẻ chết, anh Hoa Ph. đòi xé đứa bé ra ăn nhưng cha mẹ nó nhất định không chịu vì thương con. Vài ngày sau mới có tàu ngoại quốc cứu. Cha mẹ đứa trẻ vẫn còn giận vợ chồng Hoa Ph. đến bây giờ!

Chiếc tàu khách chở gần 300 người đa số thuộc dân Ngã Ba Ông Tạ. Tàu lạc vào một đảo san hô rồi chết máy. Người ta ăn thịt những kẻ chết để mong sống nhưng chết gần hết, còn được ba người sống sót vì tàu ngoại quốc cứu đưa vào HongKong, sang Mỹ kể lại, hiện còn sống ở Nam Cali.

Dù chết như thế chứ chết nữa, dân VN không muốn sống với Hồ tàn bạo! Làm nhà cai trị mà để dân khinh bỉ như thế, than ôi là “cách mạng” với “giải phóng”!

Vụ Hoàng Sa - Trường Sa

Ngày 17-1-1974, hải quân Việt Nam Cộng hòa đang canh giữ Hoàng Sa thì đột nhiên một hạm đội hải quân của Trung cộng, với tàu chiến và hỏa lực gấp 4 lần Hải quân VNCH, đến tấn công thành linh dù hải quân VNCH ra hiệu không được tiến thêm vào vùng lãnh hải của VNCH nhưng hải quân Trung cộng đã cố định kiến và ý sức mạnh cứ tiến bừa và khai hỏa. Hải quân VNCH chiến đấu dũng mãnh để đuổi kẻ thù ra khỏi lãnh hải của mình, cương quyết bảo vệ từng tấc biển, tấc đất của tiền nhân đã giao lại và QLVNCH đã canh giữ từ 20 năm nay, trước đó Pháp cai trị VN nên thuộc quyền trông coi và bảo vệ của Pháp. Trung tá Nguyễn Văn Thà và 58 chiến sĩ Hải quân đã anh dũng hi sinh cho tổ quốc cùng với chiến hạm HQ 10 bị địch đánh đắm giữa biển Đông.

Những ngày đó, tôi (BX) đang là Dân Biểu Chủ tịch Ủy ban Phát triển Nông Thôn Hạ Nghị Viện, Quốc hội VNCH được cấp báo ngay, nhiều đồng viện và tôi đã lên Diễn Đàn HNV ngày hôm sau để tố cáo với quốc tế sự xâm lăng thô bạo của Trung cộng vào đảo Hoàng Sa. Hoàng Sa và Trường Sa vốn là quần đảo của Việt Nam hàng ngàn năm nay. Quân dân tại Sài Gòn và nhiều thành phố lớn miền Nam đã tổ chức biểu tình phản đối Trung cộng, đòi Trung cộng phải rút ra khỏi Hoàng Sa. Hành pháp VNCH, TT Nguyễn Văn Thiệu, cũng lớn tiếng phản đối cuộc xâm lăng của Trung cộng và đòi QLVNCH phải đi chiếm lại. Chỉ có Đài phát thanh Hà Nội là còn ra rả: “Chẳng thà Hoàng Sa vào tay đàn anh là đồng chí Trung cộng còn hơn để cho Mỹ-Ngụy xài!” Đó là lòng yêu nước của HCM!

Hải quân VNCH dù không đối địch nổi với Hải quân Trung cộng nhiều hơn 4 lần nhưng đã hi sinh đến người chiến sĩ cuối cùng có mặt trên biển thời gian đó để bảo vệ lãnh thổ và lãnh hải của cha ông để lại. Sự hi sinh này sẽ là mẫu gương quả cảm cho thanh niên các thế hệ hiện tại và sau này để giữ nước khỏi sa vào tay ngoại bang. Nhà thơ Trần Mạnh Hào, Hà Nội, tác giả tiểu thuyết đối kháng “Ly Thân”, đã làm thơ vinh danh các Chiến sĩ Hải quân VNCH.

Ngày nay Trung cộng xây sân bay trên hai đảo Hoàng Sa và Trường Sa, tổ chức thành nơi du lịch, cho xây tượng đài, cho quân đến canh giữ như hai đảo ấy là đất hương hỏa của họ! Đề nghị một lời xin lỗi của anh Bùi Tín nó chỉ chứng tỏ cái đầu óc của anh có lẽ đã quá già hoặc là bị tâm thần, hết biết đúng sai!

Ngoài Hoàng Sa và Trường Sa, nước Việt Nam còn bị mất hàng nghìn km² ở biên giới với người Tàu, mất ải Nam quan, mất 1/3 Bản Giốc, hồi chiến tranh Việt-Trung mất núi Lão Sơn, mất rất nhiều bản thượng giáp giới giữa đôi bên do họ bị mua chuộc bởi Trung cộng và do chính sách của HCM đối xử tồi tệ đã man với dân thiểu số.

Cũng cần nói lại việc Phạm Văn Đồng, theo lệnh của HCM, ngày 14-9-58 đã gửi công hàm cho Tổng lý quốc vụ viện Chu Ân Lai công nhận chủ quyền của Trung cộng ở 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa để đổi lấy vũ khí dùng xâm lược VNCH. Các Hiệp định bí mật năm 1999 và 2000 cắt đất dâng biển cho Trung Cộng để dựa hơi bảo vệ chế độ bạo tàn và thối nát.

Khi dân chúng và học sinh, Sinh viên biểu tình phản đối Trung cộng chiếm Hoàng Sa và Trường Sa thì công an bạo quyền Vẹm dùng vòi rồng xịt nước, còng 8, chó săn, roi điện và xe xúc đàn áp thẳng tay, vứt họ lên xe chở ra bỏ ngoài cánh đồng. Lãnh thổ, lãnh hải bị xâm chiếm, người dân biểu tình phản đối và đòi lại, lẽ ra phải khuyến khích người dân, VGCS lại cho công an dẹp những tấm lòng yêu nước. Nếu không phải là tay sai của HCM đã bán nước cho Trung cộng thì không ai có thể hiểu nổi vụ việc này.

Tôi chợt nhớ hồi năm 1946, một chị nông dân làng tôi đi chợ mua một quả gấc, vài củ cải trắng và một mớ rau cải bắp già (xanh đậm). Về dọc đường, công an và du kích xã khám thấy 3 thứ này trong cái thúng nhỏ đựng cái ví. Thế là chúng lôi chị này vào trụ sở công an đánh thừa sống thiếu chết, bắt phải khai là dùng ba thứ đó như mồi cờ tam tài của Pháp để báo cho máy bay Pháp đến thả bom trụ sở xã! Chị bị đánh xây thai và khoảng tháng sau thì chết bỏ lại chồng và hai con thơ!

Những vụ án mạng VM giết người hiền lương như thế kể có nhiều trăm ngàn nhưng không ai giải quyết

những nỗi oan khuất ấy cho gia đình nạn nhân. HCM phóng tay cho đám thủ hạ giết người vô tội! Anh Bùi Tín nên đưa những vụ việc oan ức thấu trời xanh của người dân này vào trong những đề nghị “xin lỗi” rất sáng giá của anh!